

aldrende Ægtepar i de senere Aar havde gjort sig Umage for (stadig paamindet af Husets Ungdom) at holde Trit med Tidens Udvikling, — ved en Lejlighed som denne brød deres Natur gennem Optugtelsen. Ingen af dem saae i Virkeligheden rigtig fortrøstningsfuldt paa Fremtiden. Navnlig havde Pigebørnenes egenraadige Færd længe vakt begges skjulte Bekymring.

Efterhaanden reves de dog med af de andres Munterhed, og Glæden omkring Bordet blev paa Grund af Smaabørnenes Nærværelse tilsidst helt støjende. Kun Jakobe sad stadig lige tavs og ligesom udeltagende. Hun var ogsaa den eneste, der ikke havde pyntet sig. Hendes blege, skarpskaarne Ansigt over den sorte Kjole tog sig helt spøgelseagtigt ud i det stærke Lys og mellem de mange leende og rødmossede Mennesker.

Hun var saa oprørt over Nannys Overstadighed og over den Vanhelligelse af Kærligheden, som dette Bryllup og det hele Giftermaal i hendes Øjne var, at kun Moderens bestemte Paabud havde faaet hende til at tage Plads ved Bordet. Hun havde først undslaaet sig under et Forgivende af Ildebefindende. Og virkelig blev hun flere Gange under Maaltidet overfaldet af Svimmelhed. Hele hendes Legeme dirrede af Nervøsitet.

Kort efter, at man havde rejst sig fra Bordet, gik hun op paa sit Værelse for at være ene. I